

Arrest

**nr. 98 607 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 18 juli 2012 het Rijk binnen en diende op 19 juli 2012 een asielaanvraag in. Op 30 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Loma afkomst. U werd op 24 augustus 1977 geboren in Zorzor in Lofa county. Op uw 7 jaar verhuisde u naar Monrovia, waar u sindsdien steeds woonde. Toen u nog jong was penetreerden u en andere jongens elkaar omdat er geen vrouwen in de buurt waren. U bent heteroseksueel. In 2008 trouwde u met Gboluma Billie. Samen hebben jullie 2 kinderen: Kollison (°2002) en Kollina (°2008).

U was trainer in een voetbalteam. U merkte dat sommige van uw spelers homo's waren en daarmee geplaagd werden. U legde aan al uw spelers uit dat homo's gelijke rechten hebben en homo's hun eigen leven mogen leiden. In oktober 2011 vroeg uw beste vriend Alen Johnson om samen een organisatie op te richten die strijdt voor de rechten van homo's in Liberia. U wilde uw vriend helpen. Bovendien wilde u opkomen voor de rechten van de homoseksuelen. Daarom stemde u in met het voorstel van uw vriend. In oktober 2011 richtte u daarom samen met Alen Johnson en Ben Collie de Movement for gay rights op. Alen Johnson en Ben Collie zijn beiden homoseksueel. U werd 'public relation officer' in deze organisatie. Door uw activiteiten voor de Movement for gay rights werd u door uw omgeving als een homo beschouwd. Uw vrouw was niet akkoord met uw activiteiten voor deze organisatie. In januari 2012 werd u aangevallen terwijl u met uw auto reed. U ging naar de politie en legde uit dat u aangevallen werd. U werd echter herkend door 1 van de agenten. Hij zei dat u voor homorechten vocht en het land verpestte. De agenten wilden u niet helpen. U belde uw broer op en hij raadde u aan uw activiteiten voor deze homorechtenbeweging te staken. Een week later werd u opnieuw aangevallen door mannen op een moto. U vertelde dit aan uw vriend Alen Johnson. Hij stelde voor om een vreedevolle manifestatie te houden in de straten van Monrovia. Op 5 januari 2012 werd Alen Johnson op straat vermoord omdat hij opkomt voor de rechten van homo's. Men zei echter dat hij vermoord werd omdat hij iets gestolen had. U ging ter plaatse kijken. Toen u aankwam op de plaats delict werd u herkend. Men zei dat u de volgende zou zijn. U vroeg wat men bedoelde en men zei dat u strijdt voor homorechten en dat u het land wil vernietigen. Een week later overleed uw vriend Ben Collins in een auto-ongeval. U vermoedt dat ook hij vermoord werd. Sindsdien leefde u ondergedoken bij vrienden. Men kwam u thuis zoeken, maar u was er niet. Toen, in februari 2012, besloot u om Monrovia te verlaten. U vluchtte naar Bomi county. U woonde er 2 maanden bij een kennis, maar op een dag herkende iemand u als die homorechten-activist uit Monrovia. U werd achtervolgd en ging naar de politie. Toen u uw naam zei, wilde de politie u niet meer helpen omdat ze gehoord hadden dat u een homorechten-activist bent. U vluchtte naar het dorp Craly. U verbleef er 2 maanden, maar op een dag zag u 2 mannen naar u kijken. U vreesde dat ze u herkend hadden. Daarom vluchtte u de grens over, naar Sierra Leone. Gedurende ongeveer 3 weken verbleef u in de hoofdstad Freetown. U leerde er de Marokkaanse man Mohamed Ali kennen. Hij is een homo. U vertelde hem over uw problemen. Hij dwong u tot orale seks. Vervolgens hielp hij u om naar Europa te komen. U verliet Sierra Leone per vliegtuig. Op 18 juli 2012 kwam u in België aan. De volgende dag vroeg u asiel bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een rijbewijs neer en u toonde een foto van uw 2 kinderen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u de Liberiaanse bevolking vreest, die u wil doden omdat u een homorechtenactivist bent (gehoor CGVS, p.10,13). Volgende opmerkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegt met betrekking tot uw beweerde activisme voor de homorechten. U begon zich in oktober 2011 voor homorechten te engageren omdat uw beste vriend, die homo is, het u vroeg en ook omdat u vindt dat alle mensen gelijke rechten moeten hebben (gehoor CGVS, p.6). U verklaart echter zelf dat homoseksuele daden strafbaar zijn in Liberia, dat de religieuze leiders homoseksualiteit veroordelen en dat de meerderheid van de bevolking ertegen gekant is (gehoor CGVS, p. 5,6,7). Hierbij dienen 2 opmerkingen gemaakt te worden. Ten eerste, u stelt dat u openlijk uitkwam voor uw activiteiten voor de 'Movement for gay rights', dat anderen mensen ervan afwisten, dat u niet bang was om als homo beschouwd te worden en dat u niet vreesde voor uw leven (gehoor CGVS, p.6,7). Dat u zich, gegeven het heersende homofobe klimaat in uw land van herkomst, niet de minste zorgen leek te maken omtrent de gevolgen voor u en uw gezin van uw openlijke verdediging van homorechten, komt weinig aannemelijk over. U verklaart zelf dat heel wat homo's in Liberia hun geaardheid verborgen houden omdat ze bang zijn voor hun leven (gehoor CGVS, p.6). Dat u als heteroseksueel daarentegen niet bang zou zijn om als homo beschouwd te worden, is weinig plausibel. Ten tweede dateert uw vermeende engagement voor homorechten pas van oktober 2011. Ervoor praatte u er weliswaar al over

in uw voetbalteam, maar pas sinds oktober 2011 deed u dit openlijk via de 'Movement for gay rights' (gehoor CGVS, p.6,7). Uw lidmaatschap van de 'Movement for gay rights', is dus niet gebaseerd op een jarenlang engagement voor homorechten. Voor uw vriend het u in oktober 2011 vroeg was u eigenlijk nauwelijks met homorechten bezig. Dat u zich in oktober 2011 plotseling openlijk zou gaan manifesteren als een homorechten-activist, terwijl u daar voordien nauwelijks mee bezig was, komt evenmin erg geloofwaardig over.

Daarenboven legt u geen enkel document neer dat het bestaan van de 'Movement for gay rights' zou kunnen staven. Evenmin legt u enige documentatie neer betreffende de moord op Alen Johnson en Ben Collie. U verklaart dat de moord op uw 2 vrienden en medeoprichters van de 'Movement for gay rights' besproken werd in de kranten 'Daily Observer' en 'The News'. Door het CGVS kon hierover echter geen enkele informatie teruggevonden worden. Dat u zelf geen enkele documenten kan neerleggen betreffende de 'Movement for gay rights' en de moord op de 2 medeoprichters van deze organisatie, en dat ook bij het CGVS geen enkele informatie beschikbaar is hierover, doet vragen rijzen betreffende de waarachtigheid van uw verklaringen hierover.

Vervolgens is uw kennis over en interesse in de situatie betreffende homorechten in Liberia beperkt. U verklaart dat de 'Movement for gay rights' ophield te bestaan na het overlijden van Alen Johnson en Ben Collie en nadat u gevlucht was. U stelt dat Abraham Kamara en Archie Ponpon daarna een nieuwe homorechten-organisatie oprichtten, maar dat u toen reeds gevlucht was (gehoor CGVS, p.11,12). U weet echter niet hoe deze homorechten-organisatie heet. Wanneer u de afkorting van deze organisatie gegeven wordt, 'MODEGAL', stelt u enkel dat het 'movement for defence' is en dat u er verder niets over weet. Ter verantwoording stelt u dat dit geen betrekking heeft op u (gehoor CGVS, p.12), wat een vreemde uitspraak is aangezien u volgens uw verklaringen uw land van herkomst moest verlaten omdat u opkwam voor de rechten van homo's.

Verder weet u niet wie Joe Wiah is (gehoor CGVS, p.12). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het dossier) is hij een homorechten-activist in Liberia. U kent geen andere bewegingen die opkomen voor homorechten in Liberia. Sinds u in België bent volgt u de situatie betreffende de homorechten in Liberia niet meer op. U kent ook geen websites waarop informatie terug te vinden is over de homorechten in Liberia (gehoor CGVS, p.12). Uw gebrekkige kennis over en uw matige interesse in de huidige situatie betreffende homorechten in Liberia is opmerkelijk. Van iemand die, als heteroseksueel, zijn leven op het spel zette om de rechten van homoseksuelen in Liberia te verdedigen, zou men verwachten dat hij meer kennis over en interesse in de huidige situatie betreffende de homorechten in Liberia zou hebben.

Gegeven alle bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat u een homorechten-activist was in Liberia. Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het door u neergelegde rijbewijs (n°DL0045244 afgegeven op 12.7.2012 en geldig tot 11.7.2015) doet geen afbreuk aan bovenstaande motivering. Hierbij dient te worden opgemerkt dat dit pas op 12 juli 2012 werd uitgegeven. U verklaarde zelf dat u zich op dat moment al in Freetown bevond. U verklaart dat uw smokkelaar, de Marokkaan Mohamed Ali, naar Liberia ging en dit document voor u ging halen. Op de vraag waarom hij dit document voor u ging halen, antwoordt u dat het een onderdeel was van een heel pakket. Hij gaf u een rijbewijs, een paspoort en vliegtickets (gehoor CGVS, p.7,8). Op basis van deze verklaringen over de manier waarop u uw rijbewijs verkregen hebt, kan getwijfeld worden aan de authenticiteitswaarde van dit document. De foto die u toonde van uw 2 kinderen voegt geen informatie toe aan uw asielaanvraag. U bent tenslotte niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, nationaliteit of reisweg zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers enig middel is *“Afgeleid uit de schending van artikel I van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48, 48I2, 48I3, 48I4 §2, 48I5 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980”*.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om zijn politieke profiel en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Uit verhoor op het CGVS, en uit het verzoekschrift, kan blijken dat verzoeker een relaas naar voor schuift dat hij niet kan toelichten. Immers telkens doorgevraagd wordt over de door verzoekers aangebrachte feiten, worden zijn verklaringen vaag en evasief. Indien verzoeker mogelijk niet alles kan weten over de homoseksuele gemeenschap in Liberia, dan is niet aannemelijk dat hij in gebreke blijft minstens deze informatie te geven die het aannemelijk moet maken dat verzoeker de feiten effectief heeft meegemaakt. Verzoeker kan niet tegelijkertijd stellen dat hij vreesde voor zijn leven omwille van *“de gevolgen van zijn openlijke verdediging van homorechten”* en anderzijds stellen dat het hem als hetero *“inderdaad niet kon deren dat hij aanzien werd als een homo”* en daaruit besluiten *“Om deze redenen dient verzoeker aldus de vluchtelingenstatus te worden toegekend, overeenkomstig art. 48/3 van de Vreemdelingenwet”*.

3.4. Verzoeker toont geen bekendheid aan met Alen Johnson, noch dat in zijn voetbalploeg uitzonderlijk meerdere homo's zouden spelen die hij moest verdedigen. Verzoekers verklaringen kunnen er ook niet op wijzen dat hij enige specifieke, laat staan bijzondere kennis heeft van de homowereld. Integendeel hij beperkt zich uitsluitend tot clichés en het beschrijven van seksuele handelingen. Nergens uit zijn relaas kan blijken dat hij inderdaad als heteroseksueel een functie zou krijgen binnen een homobeweging. Evenmin kan blijken dat hij 'public relation officer' was van een organisatie die strijdt voor homorechten nu hij geen bijzondere kennis heeft omdat hij *“pas sedert oktober 2011”* actief was voor de holihi gemeenschap. Verzoeker kan bezwaarlijk beweren dat louter publieke algemeenheden *“dat homoseksualiteit in Liberia strafbaar is, dat er zeer zware straffen vasthangen aan dergelijke handelingen en dat homoseksualiteit in het algemeen niet aanvaard wordt door de Liberiaanse bevolking”* en zijn verwijzing naar de *“Gay Bill”* specifieke kennis is die kan verwacht worden van een nauw betrokken medewerker van een bestreden organisatie. Verzoekers verklaringen zijn beperkt, anekdotisch en vaag wanneer doorgevraagd wordt.

3.5. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een artikel toe uit de krant 'Nation Times' van 10 januari 2012. Vooreerst is het vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat krantenartikels tegen betaling kunnen worden gepubliceerd en dat de loutere publicatie van een artikel geenszins de inhoud ervan bewijst. Een krantenartikel is immers geen officieel document en is op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Voorts wijst verweerder er terecht op dat verzoeker nooit gesproken heeft over een krantenartikel uit de krant 'Nation Times' maar dat zijn twee vrienden en mede-oprichters van 'Movement for Gay Rights' besproken werden in de kranten 'Daily Observer' en 'The News' waarover het CGVS geen informatie kon terugvinden (p. 10 gehoorverslag CGVS). Dat verzoeker zich hierover vergist kan de waarachtigheid van zijn functie als public relation officer slechts ondermijnen. Dit geldt ook voor de vaststelling dat in de krant de naam van de homobeweging afwijkt van verzoekers gezegden (p. 5 gehoorverslag CGVS). Voorts wijst verwerende partij terecht op de taalfout en stelt nog vast "dat in de rechterbovenhoek de rubriek 'Today in History' verwezen wordt naar feiten die zich in 2010 en in 2011 afspeelden op 8 november wat doet vermoeden dat de rest van de krant de gebeurtenissen van 8 november 2012 zou meedelen quod non." De neergelegde foto's van een auto-ongeval zijn loutere privé-foto's waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze over de identiteit van de betrokken personen of de omstandigheden van het ongeval geen garantie bieden. De bij het verzoekschrift toegevoegde lidmaatschapskaart van de 'Movement for Gay Rights' en een membership form, kunnen de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet herstellen te meer nu het slechts fotokopieën betreffen die met plak en knipwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Voorts kunnen getuigschriften van een politieke beweging mogelijk aantonen dat de persoon vernoemd op de kaart de beweging (financieel) steunt maar vormt het op zich geen bewijs van actief lidmaatschap. De lidkaart en de membership form hebben echter geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

3.6. Verweerder stelt terecht dat verzoekers kennis over de beweging en de kennis van de door hemzelf aangehaalde feiten onvoldoende is om aannemelijk te maken dat hij deze heeft beleefd. Het is immers redelijk ervan uit te gaan dat verzoeker voor zover hij aansluiting zocht bij een door de bevolking geziene controversiële en bestreden beweging hiervoor een meer dan normale belangstelling toonde en doorgedreven overtuiging. Dit is niet het geval en kan evenmin blijken uit de -overigens zoals verweerder terecht opwerpt- 'onvolledige' nota's van zijn advocaat. Verzoeker is immers ook niet bekend met andere eenvoudige en bekende gegevens van homogroeperingen (MODEGAL). Verzoeker toont niet aan ooit geëngageerd geweest te zijn voor de homobeweging in Liberia. Zijn verklaringen zijn op alle punten ongeloofwaardig en blijven een loutere aaneenschakeling van boue beweringen die niet steunen op coherente, geloofwaardige en verklaringen of ernstige stavingstukken.

3.7. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.9. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en voert geen andere argumenten aan tenzij de loutere bewering dat verzoeker een "begin" van bewijs voor ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet aantoon, wat gezien bovenstaande niet kan gevolgd worden. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.10. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

3.11. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK